

MANNA

XV. évf. 3-4. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2019. március-április

Tavaszi virág

„És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, És gyökeréből egy virágszál növekedik...” (Ézs 11:1)

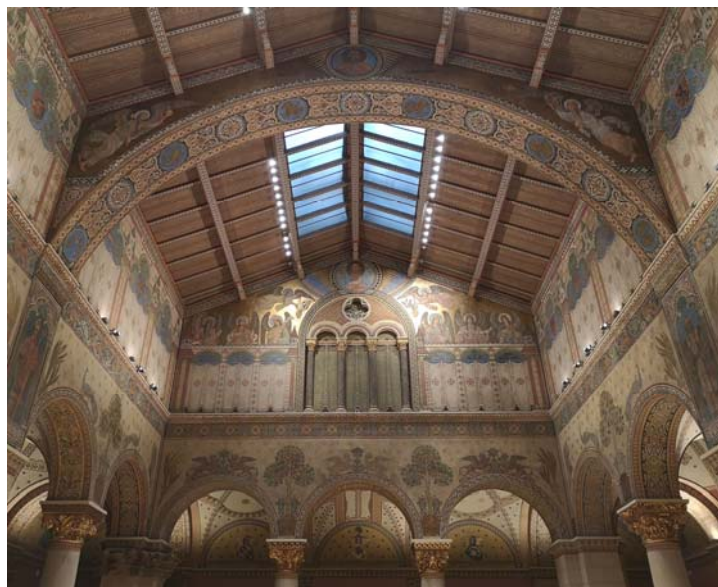
*Nézd, már kivilult a halálból az élet,
és nyílik a lombbal a téli reményed,
száz tarka virággal szívedből a hála
és lelki jövődben a mennyi pálma!*

*De jusson eszedbe az égi Virágszál,
Kjt nem mindig vársz, Kjt nem mindig vártál.
Bár virágvasárnap: hű leszel – fogadod,
s e drága Virágot virággal fogadod,
másnap már tövisből nyomsz rá rútot kőszorút,
te, aki azt mondtad, szívedbe bevonult!
Alig sarjadt benned: „Feszítsd meg! Kij vele!”
– kijálsz, s megöli szíved vad hidege.*

*De újra kjsarjad, mint húsvét Virága!
Testvér, ez új ünnep ne legyen hiába!
Zengje szíved velem: „Örök, szent Szeretet,
Megváltó Krisztusom, töltsd be a szívemet!*

*S így nekem szent szépség,
örök Virág maradsz,
Örök Feltámadás, Élet s örök Tavasz!”*

Balog Miklós

„Mit keresitek a holtak között az élő?”

Három szereplője van a húsvéti történetnek: az asszonyok, az angyalok és a tanítványok. Az *asszonyok* kora hajnalban elindultak, hogy Jézus testét megkenjék drága fűszerekkel, illatos olajokkal. Szeretetüket akarták bizonyítani még akkor is, amikor már csak a Jézus testével való találkozásra számíthattak. És amikor a sírhoz értek, a követ elhengerítve találták, és az Úr teste sem volt ott. Ezeket az asszonyokat Isten nagyon kitüntette, mert a feltámadás első tanúi ők voltak. Ők látták először, hogy a sír üres. A világtörténelem leghatalmasabb fordulata következett be, mert Isten Jézus testét nem adta át az enyészetnek, az elmúlásnak („*Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szent rothadást lásson.*” – Zsolt 16,10). Minden test sorsa a hervadás és az enyészet. De most Isten hatalmas jelt mutatott. Fiának teste nem az emberi sorsot hordozza, hanem Isten ezt a testet a maga dicsőségébe öltöztette. Jézust Isten Fiának jelenti ki, aki elmúlhatatlan lényét, örökkévaló dicsőségét hordozza.

Amikor azonban Isten Fiáról bizonyosságot tesz, akkor magának az embernek a sorsáról tesz bizonyosságot, mert Jézus a mi testünket hordozta, a mi sorsunkat viselte, a mi fájdalmainkat és szenvedéseinket vette magára (Ézs 53,4-5). Ha Jézus, aki értünk testté lett, ilyen dicsőséget kapott Istentől, akkor ez a mi dicsőségünk is, mert Jézus a mi testvérünk. „*Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.*” (Rm 8,16-17). Ami Jézusban történt, az tehát nekünk szóló üzenet.

Isten soha eddig nem mutatta meg, hogy mi lesz az ember sorsa a halál után, de most Jézusban előttünk áll Isten bizonyágtétele, mely rólunk, jövőnk, testünkről, halálunk nem sejtett lehetőségéről szól. Soha az ószövetségi ember ezt nem sejtette és nem remélhette, hogy az ember végső soron nem porrá lesz, hanem részesedik Isten örök életében. Semmiféle praktikával nem akarta megszerezni az örök életet, mert úgy érezte, Isten dicsőségét az ember el nem veheti. De íme, most Isten maga adja Jézusnak a feltámadást és az örök életet, és vele együtt nekünk is. De ide is érvényes: vele együtt. *„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”* (Rm 8,32). Győzelme a mi győzelmünk. Tehát nem az élet győz a halál felett, nem a tél után következő tavaszról szól az ige, hanem itt egyedül Jézusról van szó. Jézusban a miénk is lehet a neki jutott örökség.

***

Mit keresitek a holtak között az élő? – hirdetik az angyalok a megdöbben asszonyoknak a hatalmas hírt. Jézus többé nem található a holtak világában, mert Ő élő. Így látta őt János apostol is Pátmosz szigetén, ahová száműzték: „Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.” (Jel 1,17–18). Csak az lehet a mi Megváltónk, aki maga is halott volt, azaz aki magára vette halálunkat, de most nekünk adja a maga örökkévaló életét. Ne félj, ember, mert senki nem zárhatja rád a halált és a poklot. A kulcs nálam van. Jézus kulcsa mindent kinyit, amit halálként és pokolként akarnak ránk zárni az életben vagy a halálban. Jézus nem azt mondja Jánosnak: Ne félj, mert nem is olyan nagy dolog a halál, vagy Ne félj, mert az életben örök visszatérés van, az elmúlást felváltja a megújulás. Ez emberi beszéd volna csak, mely rajtunk nem segítene. Ne félj, mert én vagyok, aki az életet Istentől megkaptam, és neked tudom adni.

Az angyalok ugyanakkor arra hivatkoznak, hogy az Úr ezt előre megmondta. A tanítványok tehát nem valami új üzenetet hallanak majd, mert hiszen háromszor szólt nekik Jézus kereszthaláláról és feltámadásáról. *(„Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják, és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.”* – Mt 20,18–19). De a tanítványok ezt nem voltak képesek lelkükbe zárni és feldolgozni. Miért? Jézus búcsúbeszédében a Szentlélekről mondja, hogy ő majd eszünkbe juttatja elhangzott szavait. Csak a Szentlélek képes Jézus szavait megeleveníteni, magában holt betű marad. Mi is így vagyunk a feltámadás üzenetével. Csak a Lélek tudja ezt elevenné tenni számunkra.

Egy édesanya egyetlen gyermekét veszítette el, és nem tudott megvigasztalódni. Mindennap kiment a temetőbe, és ott kereste szeretett gyermekét. De egyszer egy sírkö-

vön ezt olvasta: „Mit keresitek a holtak között az élő?” Ekkor mintha pikkelyek hulltak volna le szeméről. Világossá vált előtte, hogy gyermeke Jézusnál van, és nincs értelme a temetőben keresni őt. Jézusban megtalálta elvesztett gyermekét, és nem járta többé a sírkertet. Így teheti a Lélek élővé Jézus szavát, és ezzel lelkünk boldogságát és reménységét visszaadja, ahogyan az angyalok adták vissza az asszonyok reménységét.

***

A tanítványok az egészet nem hitték, és ostoba (aszszonyi) fecsegésnek vették azt. Első pillanatban megdöbbenünk, hogy a tanítványok szíve olyan kemény volt, mint a kő, és elméjük be volt zárva Jézus ismerete előtt. De ha mélyebben megvizsgáljuk ezt, meg kell köszönni a tanítványok hitetlenségét. Milyen jó, hogy nem adták meg olyan könnyen magukat, és nem voltak hiszékenyek. Innen tudjuk, hogy a Jézusban való hit és a hiszékenység nem fakad egy töről. A Jézusban való hit nem könnyen születik, nem olcsó hit, hanem Istennek küzdelembe kerül, amíg minket is meggyőz, és nekünk is küzdelembe kerül, míg megbirkózunk a hit nagy titkával. Az ember magától nem tud hinni, mert a hit Isten ajándéka, és Jézusnak, a Feltámadottnak a közlése. A Feltámadott nélkül minden hit hiábavaló volna, mert a hit egy személyhez, magához Jézushoz van kötve.

A Feltámadott maga tud minket legyőzni és a hithez elvezetni. Olyan hithez, melyet senki nem is vehet el. Mert ha nem emberek adják, emberek el sem vehetik. A húsvéti esemény mint tény, nem elég, ehhez kell a Feltámadott megjelenése. Ebből viszont az következik, hogy nem vagyunk messzebb a húsvéti hittől, mint az első tanítványok. A történeti tények minket sem győznek meg (angyalok jelenése, üres sír), annál inkább, mert időben messze is vannak tőlünk. De aki a hitet adja, maga a Feltámadott, aki éppen olyan valóság most, mint kétezer évvel ezelőtt. Így a húsvéti hit, mely nem az eseményektől függ, hanem Jézustól, a miénk is lehet.

Mindenesetre Péter magatartása most is valami nagy igazságot fejez ki. Péter odafutott a sírhoz, és elment, csodálkozva a történeteken. Megvizsgálta a tényeket és csodálkozni kezdett. A csodálkozás egyedül az ember titka és lehetősége. A csodálkozás azt fejezi ki, hogy több az élet és a világ annál, mint amit eddig róla hittünk, de több maga az Isten és Jézus, az ő Fia annál, ahogyan felöle gondolkozunk. Ebben a csodálkozásban kezdődik az ember megváltozása és átalakulása. Ebben a csodálkozásban az ember kezd megnyílni, hogy alkalmassá váljék egy új világ befogadására és az előtte való meghajlásra. A feltámadás ténye az embert csodálkozóvá teszi, hogy aztán ezt a csodálkozó embert Jézus bizonyossággal ajándékozza meg. – A címben feltett kérdésre azonnal érkezik a válasz: **„Nincs itt, hanem feltámadt!”** – Számodra is?

Kolozs Nagy János

IMAHÁZUNK TÁJÁN

„Minden jó, ha a vége jó!” – Húsvéti Gyerekklub

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén is Virágvasárnap délután (ápr. 14.) tartottuk meg húsvéti ünnepélyünket a rászoruló családok számára. A hűvös, borongós idő ellenére mintegy negyven gyermek jelent meg szüleivel együtt az imaházban, valamint gyülekezetünk gyermekei közül is sokan részt vettek ezen az alkalmon. Hangolásként két virágvasárnapi éneket tanított meg *Nagyné Kalán Évi* a vasárnapi iskolás gyerekek segítségével („Minden gyermek mondja: Hozsánna!” és „Hozsánna! Hozsánna Dávid Fiának!”). Remek kíséretet nyújtottak *Taroly Csaba* gitárral, *Örökös Tóth István* és *Eszter* zongorával illetve hegedűvel.

Ismét eljött közénk *Kiss László* rajzos evangélista, akinek az előadását a nagyheti események ihlették, s aminek címéül egy magyar közmondást választott: „Minden jó, ha a vége jó!” Ezzel arra utalt Laci bácsi, hogy az Úr Jézus életében a virágvasárnapi bevonulás (minden kísérőjelenségével együtt) nagy örömet jelentett. Aztán a gonosz emberek elfogták, halálra ítélték, megkínozták, leköpdösték, végül a Golgotán keresztre feszítették, ahol nagy gyötrelmek között meghalt. S amikor már mindenki – még tanítványai és az asszonyok is – azt hitte, hogy mindennek vége, jött a váratlan fordulat: harmadnapra dicsőségesen feltámadt a halál-

ból. Az emberek túlnyomó többsége olyan jó dolgokat (örömeket, élményeket) hajszol, amelyek háttérben bűnök húzódnak meg, s ezért rossz véghez vezetnek. Akik azonban szívükbe fogadják Jézust mint Megváltójukat, megváltozik az életszemléletük, és a nehézségek, szenvedések között is tudnak örülni, végül ők is részesülnek a feltámadás csodájában, és mindörökké az Úrral lesznek.

A két ének elmélyítését követően került sor az ajándécsomagok kiosztására, amelyeket a gyerekek nagy örömmel fogadtak. A kisteremben lehetőség nyílt használt ruhák és cipők közül válogatni, az udvaron pedig megterített asztal (meleg tea és kalács) várta vendégeinket. Az a reménységünk, hogy legközelebb is eljönnek, sőt vasárnaponként részt vesznek az istentiszteleteken, hogy egyre jobban megismerjék Istent és az ő igéjét!

Könyörögjünk kitartóan a Kerületi Gyerekklub munkájáért, hogy az hadd lehessen gyümölcsöző Isten áldása nyomán!

Kolozs Nagy János

VELÜNK TÖRTÉNT

Szolgálat a Kamaraerdei Idősek Otthonában 2019. március 17-én

ISMERJÜK EGYMÁST?

Kicsi, ősz hajú néni botorkál az imaházi széksorok között. Sokáig az első sorok valamelyikében hallgatta az igehirdetést. Most hajlott hátú, de én látom azt a tüzrőlpattant, jó humorú fiatal lányt is benne, aki hajdan volt. Mert még (ahogy az ételcímkéken is olvassuk) „nyomokban azt tartalmazza”. Aki tudni akarja, hogy Szabó Gyuláné Lenke néni honnan jött és hogy lett ilyen, annak ajánlom az alábbi – rövidke – interjút.

– Kérem, beszéljen arról, hogy mikor, hol és milyen családba született, kik voltak a szülei, testvérei, hogyan és hol teltek gyermekévei? Milyen volt a gyülekezet, ahol felnőtt?

Pénzes Lenke néven születtem 1934. február 13-án, 85 évvel ezelőtt a kétezer fős alföldi településen, a Hajdú-Bihar megyei Körösszegapátiban. Szüleim, mint ott mindenki, földműveléssel foglalkoztak, apám a faluban suszter mesterséggel is foglalkozott. Istenhívő, református családban nőttem fel szüleim és tizenkét évvel fiatalabb öcsém mellett. A háború előtti vidéki években gyermekéveim mélyen megalapozták az Isten iránt érzett szeretetemet. Rendszeresen jártunk a református templomba, tizenhárom éves koromban konfirmáltam. A faluban volt baptista gyülekezet is Bereczki Lajos testvér vezetésével, aki a szomszédunk is volt, ezért a rokonság és mi is időközönként látogattuk a gyülekezetet, valamint azokban az időkben volt ott tag Bereczki Vilma (Ádány Béláné) testvér is, aki most is a Budai Gyülekezetbe jár.

A ház körüli munka, az állatokra való vigyázás, a földeken való munka volt a feladatomban, játékokra nem sok időm jutott. Játékaink sem voltak, kukorica háncsból készítettünk babát. A kisöcsémre is nekem kellett vigyázni, mert szüleim kinn dolgoztak a földeken, ezért otthon hagyták velem.

– Hogyan alakultak iskolás évei? Milyen szakmát tanult? Hol dolgozott világi munkahelyein?

Annak idején hat elemi végeztem, mint sokan mások akkoriban. Az első négy évben református falusi iskola volt, majd később, amikor államosították, az utolsó két évet állami iskolába jártam. Amikor már Budapesten laktam, fizikai munkásként dolgoztam, majd pár évvel később elvégeztem a kereskedelmi szakiskolát, és mint eladó helyezkedtem el.

– Mikor és hogyan találtak egymásra férjével? Hogyan indult, változott közös életük?

Férjemet a faluban ismertem meg: egy mozivetítés után kísért haza, melyből vonzalom lett, később pedig házasság. Az Úr adott nekünk egy fiúgyermeket, akivel egy év után Budapestre költöztünk. Sajnos a házasságunk nem úgy alakult, ahogy a kezdetekben szeretttük volna, így egy pár év múlva el is váltunk. Magamra maradtam kisfiammal a nagyvárosban, munka, pénz, rokonok és ismerősök nélkül. A jó Atya gondoskodása nélkül nem is tudom mi lett volna velünk. Isten segítségével munkát szereztem egy gyárban. Aztán munka mellett elvé-

geztem egy kereskedelmi szakiskolát, életünk ekkortól kicsit könnyebb lett, elhelyezkedtem az akkori Lottó Áruházban –, mint eladó, és később pedig innen mentem nyugdíjba. Édesapám halála után édesanyám és öcsém felköltöztek Budapestre, így édesanyám segítsége is sokat jelentett. Időközben Gyszi fiam felnőtt, megnősült, és született egy unokám is, aki mostanra már nagylány lett, ebben az évben végez az Állatorvostudományi Egyetemen.

– Hogyan történt megtérése? Hogyan vezette Isten ide, a mi gyülekezetünkbe?

A Böszörményi úti Református Templomba jártunk, itt konfirmált a fiam, és a zuglói Gizella utcai templomba is, de mindig kerestem az utat a Bibliában olvasott megtéréshez. Később ez vezetett el a Baptista Gyülekezetbe. Negyven éve is van már annak, hogy Szakács testvér által történt bemelegítés vezetett a megtérésemhez. Minden istentisztelet alatt erőt kapok az Úrtól, ami segít minden bajon. Évekkel ezelőtt, amíg bírtam erővel, hosszabb ideig segitettem Turóczi Sándor testvért és feleségét a napi otthoni teendőkben.

– Kérem, hogy beszéljen élete kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanította Isten eddigi hívő életében?

A legnagyobb próbatétel számomra, ha nem éreztem volna a Megváltó közelségét, szeretetét. Hogyan tudtam volna felnevelni egyedül a fiamat és elindítani az élet útján, ha nem lett volna mindig velem, ha nem segített volna a nehéz helyzetekben? Kedvenc énekeim: „Fel barátim drága Jézus”, és az „Áldott orvos jön hozzánk”.

– Mostanában hogy van, mivel telnek napjai, mi foglalkoztatja?

Mostanában már – így, 85 évesen –, csendesen telnek a napjaim. Nagyon nehezen járok (korábban gerinc összeroppanásom volt), de ha tehetem, fiam segítségével eljövök a vasárnapi istentiszteletre. Van egy kis telkem Diósdon, oda is ki szoktam járni, vagy a fiam visz ki, vagy én szoktam kigyalogni akár 3-4 kilométert is. Szeretek a földdel foglalkozni, ilyenkor a régi körösszegapáti otthonom jut eszembe. Sajnos ezt nem gyakran teszem, nagyon hamar elfáradok.

– Köszönöm Lenke néni válaszait, és külön köszönöm fiának és menyének, hogy segítettek tető alá hozni ezt az interjút. Ezzel az igével kívánom Isten áldását Lenke néni életére: „Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam. Szám dicséreteddel van tele, dicsőítelek mindennap. Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el! (Zsolt 71: 7-9)

Ádány Judit

BÚCSÚZUNK

Egyed Ferencné – (Demecs Erzsébet)

(1924 – 2019)

Édesanyám 1924. szeptember 15-én született Zagyvarekason iparos családba. Négy gyermek közül ő volt a második. Édesapja bodnármeister volt. A műhely előtt – ami az udvarukon volt – mindig sokan voltak, beszélgettek, hozták a közeli és távoli híreket. Akkor még divat volt, hogy vándorlegények járták az utakat, így aztán sokan éjszakai szállást is kaptak náluk. Sőt a falube-

liek az éjszakai szálláskeresőket a „hívó” Mariskához irányították.

1943-ban kötöttek házasságot Egyed Ferencsel. Három gyermekük született Az első még piciként, tüdőgyulladásban meghalt a háború alatt. Utána született Julianna Erzsébet és Etelka Katalin. 1947-be költöztek fel a romos Budapestre, mivel párja már évek óta itt dolgozott, és nagyon neheztére esett naponta a száz kilométeres ingázás. A háború utáni tévesztés miatt nagyon sokan otthagyták falujukat, és jöttek fel Pestre dolgozni, a falubelieknek pedig más pesti ismerőse nem volt, csak a Demecs Bözsi. Hirtelen sok szállóvendégük akadt, akik hol hosszabb, hol rövidebb ideig vették igénybe vendégszeretetüket. Ez a befogadó készségük életük végéig megmaradt.

Szülei korán meghaltak, így ő lett az, aki a családot összefogtam, és ahol kellett, segített. Budaörsre 1969-ben költöztek ki, attól kezdve lettek a Budai Gyülekezet tagjai. Isten Erzsébet lánya születésekor a kórházban szültotta meg, amire ő igent mondott, és hitét Somogyi bácsi általi bemelegítésével pecsételte meg.

Férje 1997-ben halt meg, 53 évet éltek meg együtt példás szeretetben. Öt unokának és tizennégy dédunokának örülhetett. Mikor már nem tudott a lábára állni akkor is szívesen játszott velük. A családban mindenki hálás szívvel emlékszik rá.

Kissné Kati

*****

Sokaknak Egyed néni, Erzsike néni, vagy esetleg Bözsike néni volt, nekem egyszerűen MAMA.

Hála Istennek, közel laktunk egymáshoz, így nagyon sokat tudtunk vele beszélgetni. S ő mesélt is. Mindig annak, aki éppen ott volt. Valahogy úgy alakult, hogy az iskolából hazajövet sokszor először hozzá szaladtunk be, és csak utána haza: két fiútestvérem, majd én is. Mamától nem lehetett úgy eljönni, hogy ne imádkoztunk volna.

Számomra mindig élmény volt hallgatni, ahogy a gyerekkorától elkezdve egészen napjainkig mondta a megélt eseményeket. Nem csak azért, mert az ő életében hatalmas technikai fejlődés ment végbe a világon, hanem mert a történelem is feszült és zavaros volt. Átélt egy világháborút, majd a beszolgáltatást, később egy forradalmat.

Sokat mesélt a gyerekkori élményeiről, a Zagyva parti játékokról, az iskoláról, az árvizekről, amikor a padláson aludtak és a kerítésoszlopokat is meglazították, hogy könnyen tutajt tudjanak belőle építeni, ha szükség lenne rá. Kislánként kezdett dolgozni: tizenkét éves volt, amikor summásnak állt be, hogy a barátnője ne egyedül menjen. Tizenhárom évesen Pestre jött kőművesek mellé dolgozni egy falubeli lánnyal, és egy nyáron át cselédként is dolgozott Leányfalun. Itt tanult

meg igazán jól főzni, mindenfajta különleges úri ételleket (ezt én is tanúsíthatom), később varrónőnek tanult és így is dolgozott nyugdíjas koráig.

Mesélt arról is, hogy Isten gondviselése és szeretete hogyan vezérelte abban, ahogy Papával egymásra találtak. És hogy közös életük sok próbatételében hogyan tapasztalták meg Isten gondviselő kegyelmét. Már nem bírták a sok ingázást Pestre, ahol Papa dolgozott, így 1947-ben felköltöztek, először ágyrajárók voltak, majd később egy szobát béreltek. Anyukámat, Kati lányukat eleinte lenn hagyták a nagymamánál, de amikor nagynéném, Erzsébet megszületett 1948-ban már egy szobakonyhas lakás főbérelői voltak.

Megélték '56-ot is, a hitük miatti félelmeket. Amikor anyukám iskolás volt, felszólították őket, hogy álljanak fel, akik templomba járnak, mire anyukám úgy ment haza, hogy „ugye mi nem templomba járunk, hanem imaházba? Nekem akkor ugye nem kellett fel állnom?”. Remegve gondolt vissza Mama erre az időszakra, mert mi lett volna, ha... Amikor erről mesélt, mindig az volt bennem, hogy Mamának igaza van. Ezt csak Istenrel való szoros kapcsolattal lehetett végigcsinálni.

Sokat jártam hozzájuk, amikor már nyugdíjasok lettek, meg azután is, hogy Papa meghalt, akkor jött el az én időm, hogy iskola után bemenjek hozzá és megosztuk egymással gondolatainkat, életünket. Mindig vidám volt, még akkor is, ha fájt valamije. Szerette a dédunokáit is, sosem bosszankodott miattuk. Akinek csak tudott adott és segített.

Szándékosan sosem tanított, vagy oktatótt – kivéve, ha valamit a főzésről kérdeztem –, de mégis sokat tanultam Tőle. Életében első helyen volt Isten, bármikor beszélgettem vele szinte mindig bizonyosságot tett Isten kegyelméről, megtartó és óvó szeretetéről. Láttam hogyan tette le az életét Isten kezébe és nyugodott meg a lelke. S nem zsörtölődött és nem zúgolódott még az utolsó időkben sem, hogy miért van ilyen helyzetben.

Egyszerűen elfogadta. S amikor már az ágyból sem tudott fölkelni, még akkor is hüén végezte imaszolgálatát. Nagy biztonsággal töltött el az a tudat, hogy valaki mindig állhatatosan és kitartóan imádkozik értem, értünk, és példamutató is, ahogy az is, ahogyan a testvéreivel szerették egymást. Számukra igazi áldás volt a bapifon, nem volt olyan nap, hogy ne beszéltek volna egymással, sőt, együtt olvasták az áhítatot és imádkoztak is.

Egyszer azt mondta: „Sokszor észre sem vesszük, csak akkor, amikor már visszatekintünk, hogy az Úr mennyire gondoskodik rólunk.” És ez valóban így van.

Kiss Ági

*****

Már mind a négyen házasságban éltünk, mikor édesanyánk gyógyíthatatlan betegsége következtében 53. évének betöltése után meghalt. Hátrahagyott kérése: hűségesek legyünk a mi Urunkhoz, Istenünkhöz, és nagyon szeressük továbbra is egymást. Ezt sikerült is megtartanunk.

Tizenegy évesen kaptam életem legértékesebb szülinapi ajándékát gondviselő Istenemtől, mikor Egyed Ferenc bekerült a családukba. Nővéreimmel egyetértésben rám figyeltek mint gyermekre, anyagilag a nehéz időben támogatottak, hogy felkészülhessek a felnőtt korra. Bölcs tanácsokkal láttak el engem, majd bennünket életünk végéig, amit megfogadva sok áldás, öröm és sírig tartó egymás iránti szeretet kísért.

Áldott életüket köszönöm, Istenem!

id. Zákány Gáborné Etike néni

VENDÉGSÉGBEN

Szép örökséget hagyott

Beharka Pál testvér elköszönt Újpestről

Rövidebb volt a prédikáció 2019. január 27-én délelőtt az újpesti imaházban, mert azt követően egy olyan nem mindennapi eseményre került sor, amely sokak szívét megdobogtatta. Beharka testvérék ugyanis arról döntöttek, hogy beköltöznek a kiskőrösi szeretetházba.

Hatvanhét esztendő emlékét kell most hátrahagyni, hiszen Pali bácsi 1952-ben fogadta el az újpestiek meghívását, hogy legyen a gyülekezet zenei irányítója, vezesse az énekkart, szolgáltassa meg művészi módon az orgonát. Generációk tanúi annak, hogy ezt

az igényt Pali bácsi sokszorosan beváltotta. Újpestet a baptisták zenei központjává emelte. Igényes énekkari munka, művei nyomán is megszólaló zenekar, egyre bővülő orgona, a fiatalok előrehaladását szolgáló egyházzenei tanfolyamok, új zenei kiadványok, köztük a legutóbb megjelent *Baptista gyülekezeti énekeskönyv* fémjelzik fáradhatatlan, elkötelezett munkáját. Ahogyan

a baptista gyülekezeti éneklésről gondolkodik, azt motóként felírt mondata őrzi énekeskönyvünk első lapjain: „A gyülekezeti énekeskönyv baptista közösségünk olyan szimbóluma, amely maradandóan foglalja össze szellemi tökélnket.”

Miközben *Mészáros Kornél* lelkipásztorunk bejelentette a megmásíthatatlan tény, hogy Beharka testvérék Kiskőrösre költöznek, a kivetítón sorra jelentek meg a képek Pali bácsiról, amint a különböző eseményeken látható. Szó esett róla mint a teológia himnológiatanáráról, a kaliforniai baptista egyetemen szerzett doktori címéről (a kivetített képen feleségével, *Monikával* állt doktori kalapban), és a legutóbbi Udvarnoki András-díjról, amit a teológiai akadémia jubileumán kapott. Eközben a mikrofonhoz szólította őt a lelkipásztor. Pali bácsi, aki 23 éves korában fiatalosan lépett az énekkar dobogójára, most botjával megfontoltan lépkedett az úrasztala felé.

Bizonyágtételében megemlékezett édesanyjáról és édesapjáról is mint megannyi jónak az eredőiről, amelyek meghatározták egész életét. Beszélt Isten segítségéről, amelyet születése pillanatában, a háborús években és egész élete folyamán megtapasztalt. Köszönését fejezte ki azért, hogy a szolgálatban eltöltött évek alatt élvezte az újpesti gyülekezet szeretetét. Hálás, hogy Isten megáldotta azt a munkát, amelyet végzett, hogy elfogadhassa Istentől, amit kapott, és másoknak is továbbadhassa értékeit. Munkaterületére gondolva kifejezte, hogy ajándék számára *Tóka Ágoston* mint méltó utód az orgonánál, és *Kovács István* testvér az énekkar élén.

A gyülekezet nevében *Frittmann Zsombor* gyülekezetvezető mondott köszönetet, felidézve sok személyes eseményt is. A gyülekezet szeretetét ajándékcsofaggal és virággal fejezte ki.

Tóka Ágoston orgonista művésztudó kifejezte köszönetét a szellemi és szakmai támogatásért. Pali bácsi kottáinak nagy részét ő örökölhette. Beszédében olyan fogalmakról hallottunk, mint minőségi idő, identitás, jó példa, családszeretet, sok imádság. Meggyőződéssel mondta, hogy a gyülekezetben folytatni kell Pali bácsi munkáját!

Kovács István testvér az énekkar nevében szölt, majd a kórus „Az Úr áldjon meg téged!” címmel az ároni áldást énekelte *John Rutter*től, ezzel mondva áldást és köszönve el szeretett mesterétől. Régen hangzott már Újpesten a világszerte énekelte baptista búcsúének: „Isten áldjon, míg viszontlátunk!”, amit a gyülekezettel énekelünk.

Az istentisztelet végén sokan álltak sorban, hogy kézfogással, testvéri öleléssel köszönjenek el a 90. évben járó idős szolgától, szívébe zárva mindnyájunk Pali bácsiját.

Beharka testvérék távozásával az újpestiek életében egy korszak zárult le. Erről tanúskodtak a sokak szemében megcsillanó könnycseppek is. Kovács István karnagy testvér már a nap végén mondta az énekeseknek: „Szép örökséget hagyott ránk Pali bácsi. Becsüljük meg, folytassuk hűségesen végezve zenei szolgálatunkat!”

Marosi Nagy Lajos

Forrás: <https://www.baptist.hu/szep-orokseget-hagyott/>

ÜNNEP

Mennyit ér Krisztus?

Júdás véleménye

A nagytanács zavarban volt. elhatározták, hogy megölik Jézust, de féltek a néptől. Az a kérdés foglalkoztatta most őket: „Hogy lehetne Jézust feltűnés nélkül letartóztatni?” Egyikük sem tudott semmi okosat mondani, és akkor jelentették: „Ennek a Jézusnak egyik tanítványa beszélni akar a főpappal.”

Iszonyúan józan üzletkötés következett. Júdás kijelentette: „Kész vagyok Jézust a kezetekre játszani. Mit fizettek?”

Megkísért a gondolat, hogy azt higgyem: a menny visszafajtott a lélegzetét. De nem így történt. Az égből már tudták az árat. Zakariás próféta, aki majdnem 550 évvel korábban élt. furcsa mondatot idézett egy pásztortól, aki így szölt: „... odamértek neki harminc ezüstöt...”

A papok távolról sem gondoltak erre az ígére, de megegyeztek Júdással harminc ezüstben.

Mennyit ér Jézus? – kérdezzük.

Júdás így felel: harminc ezüstöt.

Én most megkérdezem: Sok ez vagy kevés?

Úgy gondolom, hogy nagyon sok. Mert ha kortársainkra nézek, azt kell látnom: ők feladják Jézust anélkül,

hogy valamit kívánnának érte. Ingyen lökik el maguktól. Korunk úgy tolja el magától Jézust, mint valami rongyos csizmát, amit még a nagypapa hordott, s amire az unokáknak már semmi szüksége.

Júdásnak legalább harminc ezüstöt ért. És Júdás nem állt meg ennél a felértékelésnél. A történetnek folytatása van: Jézust feltűnés nélkül letartóztatták, aztán a főtanács halálra ítélte.

Amikor Júdás ezt meghalotta, észbe kapott. Rohant a pénztárcával, amiből még egyetlen ezüstöt sem vett ki, a főpaphoz: „Ártatlan vért árultam el. Vegyétek vissza a pénzeteket!”

Furcsa pénzhistória. Van egy szólás közöttünk, amely azt mondja: A pénz nem boldogít. Mire mások így felelnek: De nagy megnyugvást

jelent. Júdás hevesen ellenkezne: ez a pénz úgy égetett, mint a tűz. Nincsenek közöttünk egyesek, akiknek a lelkiismeretét a pénz mint tűz égeti?

Mi lett Júdás sorsa? A főpap vállalt. „Nem tudok segíteni rajtad. A pénzt nem veszem vissza.” Júdás odavágta a pénztárcát a templom földjére, és öngyilkos lett. Milyen szörnyű sötét óra! Ha most megkérdeznénk ezt a kétségbeesett embert: „Júdás, mennyit ér Jézus?” –

bizonyára felkiáltana: „Mindent, mindent megér! De számomra most már késő.”

Te mit válaszolsz?

„Mennyit ér Jézus?” Nincs szabott ár a számára. Ki ki magát kell, hogy megkérdezze: „Nekem mennyit ér?” Mielőtt választ adnánk, világossá kell tennünk: „Ki ez a Jézus, akiről itt szó van?”

Ő Isten örök világából jött hozzánk, Ő a világ világossága. Magára vette a mi testünket, és a keresztre ment, hogy bűneinkért hordozza az ítéletet. Rajta nem vehetett diadalt a halál, harmadnapra feltámadt. Ő az egyetlen, aki bűneinket megbocsáthatja és Istennel megbékéltet.

És most kérdezzük meg ismét: „Nekem mit ér Jézus?” A választ nem adhatom meg helyettetek. Csak rámutathatok néhány emberre, akiknek Jézus nagyon sokat ért.

A Biblia beszámol a fiatal Istvánról, akinek Jézus betöltötte a szívét. Ezért nem tudott hallgatni róla. Egy napon megfenyegették: „Vagy befejezed ezt a beszédet, vagy megkövezzük.”

Mire István kijelentette:

„Jézus az életemnél többet ér nekem.”

A közápor alatt is kitartott emellett.

Vagy ismeritek Pétert. Egy napon letartóztatták a fiatal Jánossal együtt, aztán a tanács megfenyegette: „Többé ne merjetez szólni Jézusról!” Világosan látták, hogy ha nem engednek, kitzasztottak lesznek népük között. Ők azonban Jézus mellett maradtak, s ezzel azt mutatták: „Jézus több nekem, mint saját népen.”

Hadd szóljak aztán Pálról. Fényes pálya állt előtte, amikor Jézus találkozott vele. A tanács tagja lehetett volna. Jézus azonban többet jelentett neki, mint a karrier. Sőt az életénél is többet, ő szintén mártírként halt meg. Ebből nem csinált nagy ügyet, de valami mást sokkal nehezebb volt feladnia.

Pál minden erővel igyekezett megigazítani magát Isten előtt. Saját munkája, saját kegyessége – ez volt mindene. Amikor Jézust elfogadta, fel kellett adnia saját igazságát, elismerni, hogy bűnös, aki rászorul a kegyelem igazságára, amit Jézus a keresztfán szerzett. És hogyan döntött? Mindent kárnak és szemétnak ítélt, tulajdon igazságát is, hogy Krisztust megnyerje. Jézus többet ért neki, mint saját igazsága Isten előtt. Nos – mit ér Jézus nekünk?

Ne hivatkozz arra, hogy ők mind nagy apostolok voltak. Hadd mondjam: sokan követték őket. Egyszerű és névtelen emberek, akiknek Jézus többet ért, mint minden vagyonuk, tisztességük, életük és igazságuk. Mit ér nekünk Jézus?

És mit szól Jézus?

Semmit. Nem szólt akkor sem, amikor harminc ezüstért eladták. És némán várja, hogy mit ér nekünk. Valamikor választ kell adni. Ő vár erre a válasza.

Nem szól semmit, de van más mondanivalója ebben az ügyben: „Megmondom, hogy ti mit értek nekem.”

Olyan sokat, hogy csodálatos, gazdag és áldott életét iszonyú kereszthalálra adta értünk. Míg Júdás 30 ezüstre becsülte, Jézus más számítás alapján döntött. „A legnyomorultabb bűnösért, a leggőgösebb hitetlenért, a legnagyobb önigazért – a legnagyobb árat adom.”

Luther így magyarázza: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az én Uram, aki engem elveszett és elkárhozott embert megváltott, hatalmából – nem arannyal vagy ezüsttel, hanem az Ő szent és drága vérével, ártatlan szenvedésével és halálával.”

Ennyit érünk mi az Úrnak.

És most felelj: mennyit ér Ő neked?

Wilhelm Busch

*Forrás: Variációk egy témára / Rövid elbeszélések
Evangeliumi kiadó 2006. Közreadta: Ádány Mihályné*

Bűn

Egyik ismerősöm, aki amúgy ateista, azzal jött nekem, hogy ő azért nem szereti a keresztyénséget, mert az állandóan csak a bűnről beszél. Ez nem jó – mondta –, mert az emberben csak felesleges büntudatot idéz elő. Arról nem is beszélve, hogy lehetetlenség nem látni, hogy az emberek többségében igenis ott van a jó szándék, az önzetlenség, az áldozatkészség, a segíteni akará. Vannak persze gonosz, rossz emberek is, de a többség igenis törekszik a jóra. Főleg tehát az embereket kriminalizálni, és úgy tekinteni rájuk, mint valamiféle bűnözőkre. Amúgy pedig nagyon nem szerencsés, hogy azonnal azt vágják a templomba pusztán érdeklődésből betévedő ember fejébe, hogy ő bűnös. Nem csoda, ha a keresztyénség ma ott tart, ahol, hiszen ki vevő az ilyen üzenetre?

Nem állítom, hogy abban, amit ismerősöm mondott, nincs igazságmozzanat, Én is hallottam már prédikáció

gyanánt elmondott erkölcsi szót, amelyben semmi részvét nem volt, és főleg nem volt benne evangélium. Ám mégis azt gondolom, hogy templomainkban az evangélium szól, és messze nincs igaza az ismerősömnek. Ha probléma van a keresztyénséggel, merthogy unos-untalan a bűnről beszél, akkor az azért van, mert a keresztyénséget boldoggá tenné valamiféle erkölcsi fölénytudta, amelynek magasából szitkált szórhatja a bűnös világra. Sokkal inkább arról van szó, hogy a keresztyén üzenet – szemben olyan vélekedéssel, miszerint a hívők csak amolyan jámbor, szépelgő lelkek – valójában radikálisan realista. Fel mer tenni olyan kérdéseket, amelyeket az amúgy önmagukat realistának gondolók rendre a szőnyeg alá söpörnek. Ezek közül is az egyik legfontosabb – ha már bűnről van szó –, hogy honnan van a rossz a világban. S miért nem lehet leküzdeni?

Ha van valami, ami a Biblia igazságából tapasztalati úton is igazolható, az éppen az emberről szóló tanítás. Ha valakinek kétségei lennének arról, milyen az ember, és mi az, ami végigkíséri egész történetét, akkor a válasz nagyon kézenfekvő: a rossz állandó jelenléte. Ha ugyanis az ember valóban olyan jó, akkor vajon miért nem lehet megteremteni az ideális világot? Miért van az, hogy a történelem háborúk szakadatlan sorozata, folytonos hatalmi-birodalmi igények állandó harca? Miért nem lehet szeretetben, békességben, igazságosságban élni? Minek kellene fegyverek? Mitől van az, hogy a világbéke csak fizikai erők törekény egyensúlya?

Nos, akinek kétségei lennének afelől, hogy milyen az emberi természet, az tegyen fel hasonló kérdéseket. Aki abban az illúzióban ringatja magát, hogy „majd egyszer” eljön az ideális világ, az jobb, ha leszámol az efféle csacskaságokkal. Az ember eddigi története semmiféle valós alapot nem szolgáltat ahhoz, hogy ilyen álomvilágban ringassuk magunkat.

A keresztyénség számol a bűn egyetemes és állandó valóságával. Szó sincs viszont arról, hogy ebbe beletörődve vagy megadóan elfogadná a rossz állandó jelenlétét. Éppenséggel azok ringatják illúzióban magukat, akik elhiszik, hogy az ember képes önerőből meghaladni a rosszat, és az úgynevezett „történelmi fejlődés” el-

hozza majd a várva várt szép, új világot. Aki efféle mítoszokban hisz, jobb, ha készül a háborúra.

A keresztyénség végképp leszámol az ember önjavító és önmegváltó képességével, de nem nyugszik bele, hogy az ember már csak ilyen. Ehelyett arra mutat rá, hogy az ember mindig is Istenre utalt. Ugyan, miért is lenne szükség Isten megváltó szeretetére egyáltalán, a megváltásnak mi értelme lenne, ha amúgy a világ képes lenne megoldani önmaga állandó válságát? Eme válság pedig abban áll, hogy soha nem tud azzá válni, amivé szeretne.

Az örömhír az, hogy a rossz állandó és leküzdhetetlennek tűnő jelenlétével szemben a világot mégis lehet Isten hatalmával összefüggésben látni. Sőt, csak így lehet igazán és reálisan látni. Nem véletlen, hogy a keresztyén üzenet kulcsszava a bűnbocsánat. Ez bizony meghaladja a bűn-büntelen könyörtelen logikáját, és éppen az ember végérvényes jövője felé mutat.

Dehogy van itt szó arról, hogy a keresztyénség csak a bűnről beszél. Sokkal inkább arról, hogy az embernek, annak ellenére, amilyen, mégis a feltámadott Jézus Krisztusban adott jövője van. Meg kellene halnia, mégis élhet. De ezt csak az értheti meg, aki képes szembesülni az emberi lényeg, az önmagában vett történelem lesújtó valóságával.

Köntös László

Forrás: Reformátusok lapja, 2019. 03.03. 20. old.

A MAGYAR HOLOKAUSZT EMLÉKNAPJA - ÁPRILIS 16.

**„A holokauszt három emberi parancsa: Ne légy áldozat! Ne légy elkövető!
S mindenekelőtt ne légy be nem avatkozó!”** Jehuda Bauer

Megerőszakolt Duna-part

Egy utca, egy ház, egy folyópart önmagában üres díszlet: az ott élők élményei, az emberi viszonyok töltik meg őket tartalommal. Pozsonyi úti holokauszt-történetek, három hangnemben.

Még 2014-ben történt, hogy azt a Magyar Holokauszt Emlékévének nyilvánították, és ennek keretében sok kiállítás, megemlékezés segített felidézni a régmúlt eseményeit. Ennek részeként öt éve június 21-én Budapestszerte jelképes matricát kaptak azok az épületek, amelyek a vészorszakban sárgacsillagos házak voltak. Olyan helyek voltak ezek, ahol a lelkiismeret és a jellem sokszor vizsgázott jól.

Újlipótváros – Pozsonyi út: a huszadik század első felében, a Duna szabályozásának köszönhetően ez a terület is építésre alkalmassá vált. A nagyarányú bérlakás-építkezések részeként emelkedtek ki a földből a Palatinus házak, amelyek közül több is csillagos ház volt.

Hetven évvel ezelőtt Budapestnek e törvényerejű rendelettel behatárolt részén zsidó családok százai éltek. A követségi menlevelek idei-óráig adtak védelmet nekik, miközben egy-egy lakásba akár hatvanannyolcvan is be voltak nyomorítva. A nyilas hatalom árnyékában, szigorú szabályok között, mindennapos rettegésben teltek a hetek. A csillagos házakból több ezren kerültek kényszermunkára, rosszabb esetben koncentrációs táborba.

A csendes Szent István – egykoron Rakovszky – parkban most kutyák és gazdáik róják a köröket, gyerekek élvezik a játszótéri szabadságot. Őket talán csak a Raoul Wallenberg-szobor emlékezteti egy embertelen

korszakra. A parkot körülvevő házak nem tudnak mesélni, helyettük megszólalnak azok, akiken nem tudták alkalmazni a „végső megoldást”.

Sárgacsillagos emberszag

„A két jóra való házparancsnok azt is megengedte, hogy a csillagos lakók is napozhassanak odafenn a tetőteraszon. (...) Baj volt mindig a zsvajgó gyerekhaddal; az apraja nem akarja az antiszemitizmust komolyan venni. (...) A nyolc-tíz éveseket meg szívfájdalom elnézni, milyen csöndesek, komolyak ezek, hogy félreülnek a sarkba sokszor, térdük közé bámulnak lefele. Ők mindent tudnak” – írja Szép Ernő író, aki testvéreivel együtt az egyik Pozsonyi úti csillagos ház „vendége” volt. *Emberszag* című könyvében a csüggedés és a küzdelmek mellett a naponkénti apró örömök is megjelennek. A benne tomboló feszültséget csak egy-egy odaszúrt mondat érzékelteti.

„Tudtam felőle, hány zsidó sorsú ismerősöm rejteget mérget magánál, a deportálás ellen. (...) És én olyan kíváncsi vagyok, olyan kíváncsi mindenre ezen a Földön, olyan örülmód kívánok látni, hallani és tudni világot, életet; én még az akasztásomra is kíváncsi lennék; még akkor se kapnám be a mérget, ha avval elkerülném, hogy a gázkamrába toszigáljanak.”

Az író végül kényszermunkára vitték el, de életben maradt. Írásában keserűes emléket hagyott sárgacsillagos napjairól.

Megsemmisítendő ártatlanok

„A karszalagos fegyvereseknek bőven volt kit agyonlőniük, de már sejtették, hogy nem tudnak minden zsidóval végezni. Valószínű, hogy nem tudták magukat mindennap az embervadászat hangulatába hozni. Öregasszonyokkal és kislányokkal telelövöldözni a zajló Dunát olyan díszítőművészet, amelynek varázsa kihagyható. (...) Mi, gyerekek megbeszéltük egymás közt, hogy ha nagy tömegben hajtanak bennünket a házból, ami a legvalószínűbben a Dunába lövésünkhöz vezetne, akkor a park sarkán ledobjuk a hátizsákunkat, és ahányan vagyunk, annyifelé szerteszaladunk. Valamelyikünk eset-

leg megmenekül, még ha lőnek is utánunk” – írja Konrád György *Elutazás és hazatérés* című önéletrajzi könyvében.

Az akkor tizenegy éves író nővérevel és két unokatestvérevel élt távoli rokonuknál a Pozsonyi út 49-ben, egy svájci védelem alatt álló házban. Berettyóújfaluból jöttek fel Pestre, miután szüleiket elvitte a Gestapo, és elutazásuk másnapján az egész falu zsidóságát deportálták.

„Véletlenek kegyes láncolatának köszönhetem az életemet. Tartós adomány tizenegy éves koromban megismerni azt a száraz tárgyilagosságot, hogy bármikor megölhetnek, és nem idéltlenkedni ilyen helyzetben. 1944-45 telén majdnem úgy gondoltam a halálra, mint a tűzfára.”

Ő és családja megmenekültek.

Kő a folyóba

László György újságíró gyermekként szintén a Pozsonyi út egyik csillagos házában élte át a háború utolsó hónapjait. Menlevelét hamisnak mondva, ő sem kerül-

hette el a folyópart vér-foltos szegélyét. De a hamis eszme megoldóképletét mégsem tudták rajta érvényesíteni. *Kő a folyóba* című írásában így vall erről:

„A hajnalt a lövések hangja tördelte darabokra. A golyók balról-jobbra járták végig a sorokat. Az áldozatok valószínűtlenül halk csobbanással, a történeteket

már természetesnek tartó arccal, megadóan dőltek a vízbe, magára hagyva addigi életüket. Valaki megfogta a kezem: ha ugrom, ugorj. (...) A lány úgy viselkedett, mint aki erre a szerepre várt: egy anya önzésével szorított magához. Amikor a sorozatok, a csizmák tömör hangja elfogyott, rekedten szólt: szaladj! ... Öröm kezének szorítását. Ezt a segítő igyekezetet keresem azóta, és amikor megtalálni vélem, boldog vagyok. Ha arra járok, egy követ dobok a folyóba. Azokért, akiket akkor lefelé sodort a víz, a lányért, akit sose láttam többé.”

Ádány Judit

Hamupipőke

Én dédimmel nem találkozhattam, de a nagyim állítólag le sem tagadhatná, hogy ő volt az anyja. A nagyim most nyolcvan. Hogy a dédi hogy nézett volna ki nyolcvan évesen, az már sosem fog kiderülni, de ha a családi fényképekből indulok ki, nagyjából el tudom képzelni. Csak hát a dédinek mindössze harminc év jutott. És most a nagyim megkért, hogy vigyem le a Dunához. Azt mondta, szeretné látni, mielőtt meghal, pedig amúgy sosem megy a folyó közelébe. A nagyimnak meglepően kicsi a lába. Harmincötös. Mint az anyjának. Ez éppen illik rám, mondta a rakparton. Aztán meg csak sírt.

Ferdinánd Zoltán

A velük élő történelem

A kávéházi asztalka az utcára nézett. Először érintette meg a lány kezét. Szépen formált, hosszú ujjait, majd a kézfejét. Sokáig nem hitte, hogy ő randevúzhat, a szép, göndör hajú zsidó lánnyal. Zsófi általában feketében járt. Miután egyszer virágmintás ruhában meglátta, órákig bolyongott félőrülten az utcákon. Most mégis itt ül, beszélgetnek. – Itt van egészen közel a családunktól elvett lakás. Megmutassam? – Kérdezte mosolyogva, Zsófi. – Menjünk, ha gondolod. Néhány saroknyira ott álltak az újlipótvárosi ház előtt. – Én a ti lakásokban élek – mondta falfehér arcú a fiú. Nem állhatta sokáig a lány szótlan, üveges tekintetét. Arcát félrefordítva sírni kezdett.

Csongrádi János

(Két írás a 100 szóban Budapest 2018+című Poket könyvből)

Piros cipő a Duna-parton

Vártam egy kicsit, hogy ritkuljon a tömeg. Letérdeltem a táskámmal és kiraktam a cipőimet.

Bekapcsoltam a gépemet és a keresőben elkezdtem komponálni. Néha felnéztem a gép mögül. Újra nőni kezdett a tömeg. A szemem sarkából láttam, hogy többen is azt nézik, mit csinálok.

Elkészült a fotó, amiért mentem. Kezdtem visszapaikolni a táskámba, közben egy idős hölgy, kissé aggódó tekintettel megszólított. Kérdezett valamit, de még egy kicsit a fotóban ragadtam, és nem értettem, hogy mit mond. Újra megszólalt angolul, de utána mindjárt tört magyarral azt kérdezte, hogy mit csinálok.

A magam rossz angoljával próbáltam elmagyarázni neki, hogy zsidó vagyok és az én cipőm volt, amit a szobrok mellé tettem, és ez a fotó azért készült mert...

Közbevégyva csak annyit mondott: – Az antiszemitizmus miatt.

Kérte, hogy mutassam meg a képet. Megmutattam és közben sorra vettem a részleteket, hogy a fotó fekete-fehér lesz, de a cipőm megmarad pirosnak, mint...

Megint közbevégyott, és befejezte a mondatot helyettem. – Mint a kislány kabátja a filmben. – Elsírta magát és megölelt.

Miközben elpakoltam a felszerelésemet, elmesélte, hogy gyakran eljön New York-ból, mert a rokonait a Dunába lötték. Minden nap kéri Istent, hogy ez a borzalom soha többet ne történjen meg.

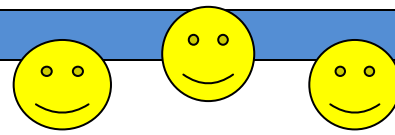
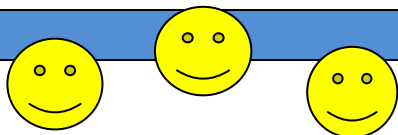
A kezét a karomra tette és egy halk, kissé elcsukló salommal elköszönt tőlem.

Roszberger Dani

Forrás: <https://www.szombat.org/kultura-muveszetek/piros-cipo-a-dunaparton>

GYEREKSAROK

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntjük az áprilisi születésnapost!

Baranyai Rebeka (ápr. 24.)

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük márciusban született testvéreinket!

Baranyai Jánosné (márc. 1.)
Horváth Virág (márc. 9.)
Illés Károlyné (márc. 10.)
Ádány Balázs (márc. 11.)
Ádány Rebeka (márc. 12.)
Kiss Pál (márc. 13.)
dr. Novák Péterné (márc. 15.)

Gáspár Sándor (márc. 17.)
Simonné Pap Viola (márc. 17.)
Kristóf Róbert (márc. 18.)
Kotán Péter (márc. 21.)
Simon Ildikó (márc. 25.)
Baranyai Zsolt (márc. 29.)
Olajos Gabriella (márc. 30.)

„Olvastak az Úr törvénykönyvéből a nap negyed része alatt, negyed része alatt pedig vallást tettek, és leborultak az Úr előtt, az ő Istenük előtt.” (Neh 9,3)

Izrael életében különleges alkalom volt újra találkozni Isten törvényével, nem győztek betelni vele, az Úr jelenlétét érezték. Ti is dicsérjétek és magasztaljátok az Urat az Ő Szaváért, az Ő nevéért, Ő az egyedüli Úr, a Teremtő, Ővé a föld és annak teljessége. Legyen fontos számotokra, hogy tisztán lépjétek az Úr elé, alázatos szívvel. Ne akarjátok senkit vagy semmit az Úr elé helyezni. Ahogy az orvos felírja a gyógyszert naponta háromszor, úgy az Igét is háromszor vegyétek be, mondjátok el Istennek, mondjátok el magatoknak, és mondjátok el az ellenségnek, az ördögnek, hogy nem hiszitek el az ő hazugságait, mert ismeritek az ő szándékát. Amit az Úr kimond az Ige által, az mindig megáll, mindig igaz, azért az Ő igazságában kell járnotok és élnetek, és így nem fogtok megszégyenülni!

Lukács Edit

Szeretettel köszöntjük áprilisban született testvéreinket!

Berényi Csaba (ápr. 1.)
Boda Péter (ápr. 4.)
Uri Ildikó (ápr. 6.)
Ádány Ferencné (ápr. 10.)
Tokaji Istvánné (ápr. 14.)

Ádány Orsolya (ápr. 15.)
Simon Erika (ápr. 21.)
Kusztor-Jurenka Krisztina (ápr. 25.)
Zákány Csaba (ápr. 26.)
Juhász Béla (ápr. 28.)

„Hallgassatok rám, Jákob háza, és Izrael házának maradéka, akiket magamra raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta. Véniségetekig én vagyok az, és megöszülésetekig én visellek, én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítottam.” (Ézs 46, 3-4)

Az Úr gyermekei vagytok születésetektől kezdve idős korotokig. Megígérte, hogy vállal titeket, hordoz titeket, Ő az Istenetek. Gondja van rátok, figyelemmel kíséri életeteket, mert fontosak vagytok számára. Vessétek az Úrra minden terheteket, ne kételkedjétek az Ő hatalmában, bízzatok Benne. Hivatkozzatok az Ő ígéreteire, mert Ő megtartja szavát. A halál árnyékának völgyében is veletek lesz, kiáltatok, és emeljétek fel kezeteiket, és kiment titeket. Az Úr nem fárad bele a hordozásba, Őt az engedetlen gyermekek fárasztják. Az Úr azt ígérte, hogy egész életetekben veletek lesz. Ő hűséges marad ígéreteihez. Ti is tartsátok meg fogadásaitokat!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- **Vasárnap:**
9,15 óra: imaóra – több csoportban, bibliakör az általános iskolásoknak, törekvők órája
10 óra: Istentisztelet, közben: bibliakör az óvodásoknak
17 óra: Istentisztelet
- **Csütörtök:** **18,30 óra:** Bibliaóra
- **Péntek:** **18,30 óra:** Ifjúsági alkalom: BUBBA Y-Z

Minden második vasárnap délelőtt istentisztelet után *Közösségi Vasárnap* (KV). Kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden harmadik vasárnap du. 4 órakor a *Kamaraerdei Idősek Otthonában* tartunk istentiszteletet.

Húsvéthétfőn nincs istentiszteleti alkalom!

Betegeink

Baranyai Jánosné

Simon Lászlóné
Vétek Ferencné

„Istenem, igazságod a magas égi égig ér, mert hatalmas dolgokat vittél véghez. Van-e hozzád hasonló, Istenem? Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem. Igen nagyra teszel, hozzám fordulsz, és megvigasztalsz.” (Zsolt 71: 19-21)

Felelős szerkesztő: Ádány Judit * Olvasószerkesztő: Kolozs Nagy János

Fotó: Ádány Szilvi, Bodáné Uri Ibolya, Kiss család, Zsigovics Géza

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu